

După prima etapă

Timp de câteva luni, scenele căminelor culturale au găzduit faza intercomunală a celui de-al doilea Festival biennial de teatru „I. L. Caragiale”. Această fază — cea mai largă fază a festivalului — a prilejuit o pasionantă întrecere și a dus la o importantă creștere a numărului echipelor teatrale, la acumularea unei experiențe noi, bogate în desfășurarea activității artistice amatoare.

În faza intercomunală a actualului Festival biennial de teatru s-au întrecut peste 9.000 echipe, față de 5.500 formații care au participat la primul festival. Lucrul acesta se datorește unei mai susținute preocupări, care s-a vădit în timpul pregătirii și desfășurării fazei intercomunale, de a spori necontenit numărul formațiilor de teatru, de a ridica pe o treaptă mai înaltă interpretarea artistică și prezentarea unor spectacole atrăgătoare, ancorate în actualitatea satelor noastre. Sint concludente în această privință exemplele regiunilor Bacău, Timișoara și Regiunea Autonomă Maghiară unde, datorită sprijinului dat de organele de partid, sfaturile populare, casele regionale de creație, casele raionale de cultură și activității culturale, numărul echipelor participante la fază a fost

(Concluzii pe marginea fazei intercomunale a celui de-al doilea Festival biennial de teatru „I. L. Caragiale”)

aproape egal și chiar mai mare decât numărul căminelor culturale existente în aceste regiuni.

Din păcate în unele regiuni, cum ar fi de pildă regiunea Galați, problema creșterii numărului formațiilor de teatru nu a preocupat activul cultural din regiune. Din cauza aceasta, regiunea Galați s-a prezentat la faza intercomunală doar cu 329 echipe, cu toate că în regiune există peste 600 de cămine culturale. O situație asemănătoare întâlnim și în regiunea Oradea. În raionul Gurahonț, de exemplu, din cele 85 cămine culturale doar 43 au participat cu formații de teatru la faza intercomunală.

Folosind experiența primului festival, majoritatea regiunilor au acordat o deosebită atenție pregătirii și desfășurării fazei intercomunale. În acest scop au fost luate măsuri eficiente pentru asigurarea unor bune condiții materiale, instruirea temeinică a instructorilor de teatru, planificarea din vreme a centrelor unde să aibă loc faza, ținerea cu regularitate a repetițiilor etc. Trebuie evidențiate în această privință regiunile Stalin, Bacău și Timișoara.

Dacă în general s-a vădit un interes susținut pentru o cită mai bună desfășurare a fazei, s-au manifestat însă, în unele regiuni, și lipsuri. De exemplu, în timp ce faza era în plină desfășurare, secția de învățămînt și cultură a sfatului popular al raionului Satu Mare și casa raională de cultură nu cunoșteau nici numărul echipelor participante, nici centrele de comune. Necunoscînd această situație de pe teren, ele n-au putut controla și îndruma echipele și, urmarea acestei atitudini a fost că totul a decurs la întâmplare, fără o organizare temeinică și chibzuită. În unele raioane din regiunea Galați, desfășurarea fazei în loc să fie eșalonată în timp, a fost „înghesuită” la sfîrșitul lunii februarie.

Dacă echipele de teatru în cadrul primului festival n-au avut la îndemînă suficiente piese pentru a-și alcătui un repertoriu bogat, axat pe problemele cele mai actuale ale vieții satelor, anul acesta situația se prezintă cu totul altfel. Scriitorii și-au îndreptat și mai mult atenția asupra problemelor vieții din unitățile socialiste din agricultură, asupra procesului de transformare socialistă a satului și au dat publicității piese cu un conținut bogat, instructiv, inspirat din actualitatea satelor noastre. Astfel, pentru cel de-al doilea festival s-au publicat 45 piese noi, formațiile de teatru putîndu-și întocmi un repertoriu cu piese care militează pentru cultivarea și dezvoltarea dragostei față de partid și patrie, educarea în spiritul socialist a maselor largi populare, înfrățirea naționalităților conlocuitoare cu poporul român, convingerea țăranilor muncitori asupra marilor avantaje ale agriculturii socialiste, pentru consolidarea economică-organizatorică a unităților socialiste existente. Pe scenele fazei intercomunale au fost prezentate piese ca: „Ce rămin singuri”, „Fata tatii cea frumoasă”, „Îndoială”, „Bucuroși de oaspeți”,

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

ANUL 62

Seria II-a

Nr. 639

Miercuri

23 martie 1960

8 pagini — 15 bani

Staționile de mașini și tractoare din regiunea Stalin pregătesc 242 colectivi și țărani întovărășiți ca mecanizatori agricoli în cadrul unui curs de 9 luni. Aci se predau lecții de lăcătușerie, mecanică și agrotehnică atât teoretic cât și practic, de către ingineri și tehnicieni specialiști din S.M.T.-uri. În fotografie: ing. mecanic șef Matei Constantin de la S.M.T. Hărman, la un seminar cu o grupă de elevi.

„Paznicul stelelor”, „O să fie nuntă mare” și altele, piese care înfățișează problemele cele mai importante din viața țăranimii noastre muncitoare. Spre aceste piese și-au îndreptat atenția marea majoritate a echipelor participante la faza intercomunală.

Unele echipe, puține la număr, nu s-au orientat însă îndeajuns de bine în alegerea repertoriului. Astfel s-a observat o neconcordanță între conținutul pieselor și condițiile concrete specifice din satele sau comunele respective. De exemplu, echipa din comuna Марод, raionul Agnita, comună complet colectivizată, în loc să includă în repertoriu piese care să contribuie la întărirea economico-organizatorică a gospodăriei colective, a ales piesele: „Ce i s-a întâmplat Gherghinei”, „Totul pentru Victor”, piese care nu sînt prevăzute în listele de repertoriu și care n-au nimic comun cu problemele concrete ale oamenilor din Marpod. În alte localități ca: Albești, raionul Sighișoara, Zlătărei, raionul Drăgășani, comune pe cale de a fi cooperativizate, echipele de teatru au pus în scenă piesele: „Cuiul lui Pepelea” și „Cinel, Cinel”.

Faza intercomunală a celui de-al doilea Festival biennial de teatru, care s-a încheiat de curînd, a demonstrat în mod concludent că nivelul artistic al echipelor de amatori a crescut simțitor față de primul festival. S-a observat la majoritatea formațiilor o îmbunătățire simțitoare în ceea ce privește interpretarea, mișcarea în scenă, a miilor și miilor de artiști amatori îndrăgostiți și pasionați de teatru. O contribuție însemnată la ridicarea nivelului artistic al echipelor

amatoare au adus-o casele regionale de creație care s-au preocupat mai îndeaproape de pregătirea instructorilor de teatru, instituțiile artistice profesionale și artiștii profesioniști. Trebuie subliniată preocuparea caselor de creație din regiunile Bacău și Timișoara, care au organizat o temeinică pregătire a instructorilor de teatru și care au dat o îndrumare mai susținută în scopul îmbunătățirii permanente a interpretării artistice. De asemenea, merită a fi evidențiat sprijinul dat de artiștii profesioniști de la Teatrele de stat din Bacău, Ploiești și Cluj, care au împărțit echipelor amatoare din bogata lor experiență și care au ajutat nenumărate formații să-și ridice necontenit nivelul artistic.

În unele locuri din cauza lipsei unui sprijin susținut, s-au prezentat la faza intercomunală echipe care doar în ultimele zile dinaintea concursului au început repetițiile pieselor. Artiștii amatori din aceste formații s-au prezentat cu rolurile neînvățate și deci, nici vorbă nu mai putea fi de o interpretare artistică la un nivel satisfăcător, așa cum a fost cazul echipei din Vernești, raionul Buzău. La alte echipe au fost folosite femeii pentru a interpreta roluri de bărbați, așa cum s-a întâmplat la formațiile din comunele Fofeldea, Răvășeli, Hosman, regiunea Stalin.

Faza intercomunală s-a încheiat. Formațiile care n-au promovat în faza raională trebuie antrenate în alte întreceri artistice locale cum sînt: festivalurile tinerețului, ștafetele culturale, decade ale dramaturgiei originale etc. și ajutate să înlăture lipsurile pe care le-au avut în cadrul recentei faze, pentru a fi și ele ridicate la nivelul ar-

tistic al echipelor care au promovat într-o fază superioară. Numai printr-o permanentă activitate, primind sprijin și o îndrumare susținută vor reuși echipele care n-au trecut în faza raională să-și îmbunătățească măiestria artistică, să ajungă la concursurile viitoare în rîndurile echipelor fruntașe.

De curînd a început faza raională a celui de-al doilea Festival biennial de teatru „I. L. Caragiale”. E o etapă nouă a festivalului care pune în fața artiștilor amatori sarcini deosebit de importante. Instructorii de teatru, activiștii culturali din cadrul regiunilor și raioanelor au datoria să sprijine și să îndrume și mai mult echipele care au promovat în faza raională pentru a-și îmbunătăți nivelul artistic de prezentare a spectacolelor. Juriilor le revine sarcina să organizeze convorbiri cu instructorii și interpreții echipelor, să analizeze repertoriul și calitatea spectacolelor prezentate de formații. Artiștii profesioniști, printr-o îndrumare concretă, prin discuții cu colectivele echipelor, pot și trebuie să aducă o contribuție prețioasă la ridicarea măiestriei artistice a formațiilor teatrale aflate în faza raională. Fără îndoială, mișcarea artistică de amatori de la sate va înregistra în cadrul acestei etape noi succese și împreună cu formațiile teatrale sindicale din întreprinderi va realiza spectacole care să contribuie și mai mult la educarea socialistă a maselor largi populare, la mobilizarea oamenilor muncii în lupta pentru construirea socialismului în patria noastră.

O SEARĂ DE DISCUȚII PE TEME AGRICOLE ȘI ZOOTEHNICE

În comuna Răpsig, raionul Gura-
hoasă, sînt numai trei cadre didactice.
Directorul școlii, tov. Nicolae Roiu,
soția lui, Eva Roiu, și tinărul învăță-
tor Ioan Oieș, care este și directorul
căminului cultural.

Toți trei sînt entuziaști animatori ai
muncii culturale din comuna. Directo-
rul școlii, un om în vîrstă, aduce o
prețioasă contribuție la desfășurarea
unei sustinute activități culturale. Ține
conferințe și lecții în fața tîranilor
muncitori și sprijină organizarea fu-
turor manifestărilor culturale-artistice.
Soția lui, o femeie cu părul alb, este
bibliotecara căminului cultural, iar ti-
nărul învățător Ioan Oieș este și diri-
jorul corului (70 de persoane), anima-
torul echipei de jocuri, al echipei de
flauteriși, al fanfarei.

La căminul din Răpsig se duce o
activitate culturală permanentă și va-
riată. Șezătorile cu program artistic
bogal se organizează cu regularitate
în zilele de odihnă, iar în cursul
săptămîinii se țin lecții la cercul agro-
tehnic, de cultură generală, se pro-
iectează diafilme pe cele mai variate
probleme agricole, de popularizare a
științei ca: „Solul și fertilitatea lui”,
„Plantații de pomi roditori”, „Com-
baterea dăunătorilor”, „Originea și e-
voluția omului”, „Despre corpurile ce-
rești”, „Eclipsa de Lună și Soare”, „Din
frumusețile patriei noastre” etc. De a-
semenea, în cadrul serilor literare sînt
prezentate viața și opera marilor nos-
tri scriitori. În afară de acestea, au
loc audiții la radio și convorbiri pe
diferite teme agricole și științifice.

Nu este deci întimplător că la ma-
nifestările culturale organizate de că-
minul cultural tîranii muncitori vin
cu drag și plăcere. Conferințele ce se
țin pe cele mai variate teme se bucură
de numeroși auditori. La conferința
despre „Cum a apărut viața pe Pămînt”,
au participat 220 de tîrani
muncitori, la o conferință despre si-
tuația internațională, circa 200 de per-
soane. Conferința „Respectarea legi-
lor statului, o datorie patriotică” a
fost ascultată de 150 de persoane, iar
conferința „Din experiența gospodă-
riilor agricole colective fruntașe” de
160 de oameni.

Căminul cultural duce o muncă
sustinută pentru popularizarea filmu-
lui și mobilizarea tîranilor muncitori
la spectacole. Astfel, filmul „Pagini
de viteză” a fost vizionat de un nu-
măr de 538 tîrani muncitori.

De curînd, s-a organizat la căminul
cultural o convorbire despre porumbul

siloz. Tovarășa Maria Pleșa, o tînără
tehniciană, a prezentat un scurt re-
ferat despre avantajele și importanța
cultivării porumbului siloz. Vorbea
clar și curgător, ceea ce denota că
are o experiență bogată în acest do-
meniu. Tîrani muncitori în vîrstă, a-
lături de oameni mai tineri, ascultau
expunerea cu mult interes. Expunerea
a fost urmată de întrebări și de discu-
ții vii. Un tînăr înalt, cu fruntea lată
și ochi pătrunzători a întrebă: „Din
ce cauză nu putrezește silozul în
groapă?” Ionel Petroman a vrut să
știe cîtă sare trebuie să se pună la
100 kg. porumb siloz. Aurel Negru,
un tînăr de vreo 32 de ani, nu-i era
clară problema dacă prin hrănirea vi-
telor cu porumb siloz, se obține nu-
mai un avantaj în creșterea vitelor sau
și o însemnată economie de nutrețuri.
Nicolae Burta a arătat că a fost în
vizită la gospodăria agricolă colectivă
din Sintana și a văzut vaci de lapte
hrănite cu porumb siloz care dau peste
4.000 litri lapte pe an.

Numeroși tîrani au pus întrebări și
au vrut să afle cît mai multe lucruri
despre porumbul siloz.

Tov. Pleșa a răspuns competent la
întrebări, a căutat să lămurească ne-
dumeririle oamenilor. Timpul era deja
foarte înaintat cînd cei prezenți au a-
flut că în sală se afla și tov. Gheor-
ghe Farcaș, tehnicianul veterinar de
la raion, și l-au rugat să le vorbească
despre creșterea și hrănirea porcilor.

— Lucruri sînt multe de spus în le-
gătură cu creșterea și hrănirea por-
cilor și timpul e foarte înaintat. Mai
bine puneți dumneavoastră întrebări
și eu o să încerc să vă răspund —
le spune zîmbind tehnicianul.

Și cei prezenți au pus fel de fel de
întrebări, dovedind interesul tîranilor
din Răpsig pentru problemele crește-
rii porcilor. Teodor Petroman a vrut
să știe care e rasa de porci cea mai
rentabilă a fi crescută în comuna Răp-
sig. Un alt ascultător a vrut să afle
care este metoda cea mai bună de
combatere a zaporului la porci. Ion
Ardeleanu a pus o întrebare privind
aparitia limbricilor la porci.

Degeaba s-a grăbit tov. Farcaș, in-
vocînd că o să piardă trenul (trenul
pleca la ora 21,30), întrebările conti-
nuau și trebuia să lămurească oame-
nii.

Tov. Farcaș a pierdut trenul. Dar
nu i-a părut rău. Tîranii care au par-
ticipat la convorbire au învățat lucruri
folositoare.

I. R.

Munca cu cartea
în comuna Rădești,
a stat și sta în
centrul atenției sa-
tului popular. Este
dovedit faptul că o
carte bună poate

fi un sfîtuitor în-
țelept care să-l în-
cîmne pe tîranul
muncitor să păsească pe calea trans-
formării socialiste a agriculturii. Iată
de ce noi am căutat să împletim mun-
ca de agitație cu cea făcută prin slo-
vele cărții. Pentru aceasta am pus
mai întîi temelii solide activității bi-
bliotecii comunale. Și în primul rînd
ne-am îndreptat atenția spre mobili-
zarea deputaților în sprijinirea ac-
tivității bibliotecii. În consiliul bibli-
otecii au intrat deputații Finca Dorobăț
din satul Cruceanu și Lazăr Ciucă din
satul Bursuceni, care au ajutat la
popularizarea și răspîndirea cărții.

Cele 24 cercuri de citit își datorează
în bună măsură viața apertului pe
care-l dau deputații Ion Burlacu, Ecu-
terina Dendrino, Ion Nicodim, Ioan
Șt. Elena, pentru a enumera numai
cîțiva dintre deputații care participă
personal și mobilizează numeroși ce-
tățeni la cercurile de citit și la mani-
festările bibliotecii.

Anul trecut, biblioteca a avut 1.888
de cititori care au împrumutat 9.774
cărți, deci majoritatea au devenit citi-
tori permanenți.

Succesul obținut de bibliotecara Eu-
genia Vizitiu cu sprijinul deputaților
nu ne-a făcut să ne culcăm pe o
ureche.

Satul popular va îndruga, va aju-
ta și de acum înainte activitatea bi-
bliotecii. Acum, la începutul concursu-
lui „Biblioteca în slujba construcției
socialiste”, ne-am gîndit să luăm o se-
rie de măsuri care să ducă la o și
mai susținută activitate pe acest tărîm.

În primul rînd ne vom îngriji de
asigurarea condițiilor materiale. Cu
mijloace locale vom face un raft pen-
tru cărți (dat fiind că numărul lor
sporește necontenit), o vitrină la care
vor fi afișate copertile cărților și bănci
pentru sediul bibliotecii.

Ținînd seama de faptul că agitația

**Sprijinul
STATULUI POPULAR**

vizuală este unul
din factorii care
atrage oamenii spre
bibliotecă, am dis-
cutat cu tovarășa
Vizitiu problema
popularizării noilor
cărți venite la bi-
bliotecă și a manifestărilor de masă
prin aliajul la locurile frecventate de
cetățeni: satul popular, școala și
cooperativă.

Experiența de pînă acum ne-a ară-
tat că deputații pot juca un rol în-
semnat în buna desfășurare a muncii
cu cartea. Din păcate însă nu toți
iau parte la acțiunile inițiate de bibli-
otecă. Comitetul executiv va sta de
vorbă cu fiecare dintre ei ca să de-
vină nu numai cititori, ci și agitații
înlăcărați pe frontul muncii culturale.

Concursul inițiat de Ministerul în-
vățămîntului și Culturii pune în fața
bibliotecilor sarcini de seamă care pot
fi duse la îndeplinire numai cu spri-
jinul sîturilor populare. În comuna
noastră, biblioteca se va bucura de
acest sprijin. Comitetul executiv va
analiza periodic felul în care se des-
fășoară concursul, tocmai pentru a lua
la timp măsurile necesare și a face
biblioteca noastră o bibliotecă frun-
tașă.

NICOLAE PODAȘCA

secretarul comitetului executiv al
statului popular, comuna Rădești,
raionul Berești

Cărțile sînt scrise și
tipărite pentru a fi citite;
bibliotecile au fost înfiin-
țate pentru a împrumuta
cărți cetățenilor. Acest a-
devăr este bine cunoscut
și nu l-am li așternut pe
hîrtie dacă n-am li întîl-
nit și o altă părere.

În comuna Vînderei,
regiunea Galați, cartea
are cu totul altă menire
— aceea de a sta în ra-
turi, iar biblioteca este lo-
cul unde se păstrează
cărțile sub lacăt.

Peste 3.000 de volume
zac nefolosite de luni de
zile pentru că nu se gă-
sește un bibliotecar.

**DORINȚA
CITITORILOR**

Cetățenii, dornici să ci-
tească, mai împrumută
oțte o carte de la bibli-
teca școlii. Aceasta însă
nu poate face față, nu

Aspect de la colțul roșu al gospodăriei agricole colective „Drapelul Roșu” din
Salonta, regiunea Oradea.

FESTIVALUL FILMULUI

în satul **ALBEȘTI-PALEOLOGU**

Lumina s-a aprins de cîteva secunde.
Ne aflăm în sala căminului cultural al
satului Albești-Paleologu, la sfîrșitul
rulării unui mare film sovietic. Emo-
țiile puternice prin care au trecut se
mai citesc încă pe fețele spectatorilor.
Cîte o femeie își șterge fugar o lacrimă.

E liniște. O liniște curioasă, aproape
nefirească pentru momentele care ur-
mează de obicei sfîrșitul filmelor.

Intr-un colț, un prichindel să tot aibă
5—6 ani, îl întrebă pe tatăl său:

— Ascultă taică, de ce era băiatul
ăla mic așa dezbrăcat și rupt?

— N-avea părinți, Niculiță. Era or-
fan săracu’.

Atras de discuția înieripată în spa-
tele meu, mă uitai mai atent la cei doi
vorbitori. Tatăl și fiul erau îmbrăcați
la fel. Cu căciula brumărie și cu cite
o scurteică groasă. Tocmai și le îmbră-
caseră și acum o porniseră, ținîndu-se
de mîna, spre ieșire. Pustiul nu mai
contenea cu întrebările.

Afară noaptea și gerul îi împrăstie
repede pe cei ieșiți de la film.

Întimplarea făcu ca a doua zi să-l
întîlnesc pe tatăl prichindelului. Ne cu-
noscurăm și aflai că se numea Tudor
Ene și era în întovărășirea „Calea pă-
cii”. Așa că din întîmplare abia mi vorba
despre filmul văzut în seara ce trecuse.
Îi spusei că-l văzusem la căminul cul-
tural cu băiatul.

— Eram eu Nicolae, unul din cei
cinci copii ai mei. I-a plăcut tare mult
filmul. Toată seara m-a pisat cu în-
trebările, iar după ce am cînat s-a apu-
cat să le povestească și celorlalți ce vă-
zuse. Pe fiecare l-am luat la cite un
film, de cînd e festivalul. Am avut par-
te anul acesta numai de filme unul și
unul. Toate pe care le-am văzut la fes-
tival, au fost bune; și „Falima”,
și „Cei 44”, și „Ciulinii Bărăganului”,
și „Mîtreă Cocor”, dar mai ales „Soarta
unui om”, filmul de ieri.

— Uite, cînd am văzut filmul „Mi-
treă Cocor” parcă ne am văzut pe noi.
cei de-aici din Albești. Îmi amintesc
ca azi cum s-au împlinit lucrurile.
„Trei nasuri” de-aici, din locurile
noastre era moșierul Negruzzi. Ce luptă
am mai dus cu el!

Impresia căpătată în urma discuției
cu acest om comunicativ, avea să se
întărească și să capete o confirmare în
spusele învățătorului Valeriu Popa,
unul din organizatorii festivalului fil-
mului în satul Albești-Paleologu.

— Am pregătit cu grijă și din timp
această interesantă manifestare cul-
tural-artistică — spunea tovarășul învâ-
țător. Astfel, încă cu cîteva săptămîni
înainte de a începe festivalul, am or-
ganizat largă popularizare a filmelor
ce urmau să ruleze, folosind în acest
scop litouri, afise și programe tipărite.
Cît privește desfășurarea festivalului,
trebuie să amintesc că din inițiativa
corpului didactic al comunei, înainte de
a începe rularea fiecărui film s-a orga-
nizat prezentarea lui. Fără a anticipa
întreaga acțiune a filmului, aceste pre-
zentări, făcute de învățătorii noștri, au
avut ca scop de a dirija atenția și in-
teresul spectatorilor asupra probleme-
lor celor mai actuale pe care le pune
filmul, de a-i ajuta să înțeleagă mai
ușor mesajul lui.

Așa, de exemplu, cu ocazia prezen-
tării filmului „Soarta unui om” s-a
subliniat că această demascare a crîzi-
milor fasciștilor și a suferințelor îndu-
rate de poporul sovietic, ce și apăra
dreptul la viață, la fericire, este un nou
îndemn de a nu uita nicîcînd ce în-
seamnă și ce aduce războiul, și de a
lupta cu tot avîntul, cu toate mijloa-
cele pentru menținerea păcii, cheznă
vieții noi.

Cînosînd toate aceste aspecte și
condiții ale desfășurării festivalului fil-
mului în satul Albești-Paleologu, mai
este oare cazul să ne întrebăm cum de
s-au realizat vînzări record de bilete
pentru filme ca „Soarta unui om”, „Fa-
lima”, „Ciulinii Bărăganului”, filme la
care s-au vîndut cite 5-600 de bilete la
un sat ce cuprinde doar 300 familii?
Desigur nu.

MARIUS POPESCU

A. C.

Insemnătatea culturilor intercalate

Fasolea este una din plantele alimentare deosebit de apreciate atât pentru gustul plăcut cit și pentru marea valoare hrăitoare. Denumirea de „carne vegetală” care i se dă uneori se datorește conținutului său bogat în proteină, substanță foarte valoroasă în care plantele de obicei sînt sărace. Unele gospodării însă au redus suprafețele cultivate cu fasole, extinzînd cultura cerealelor și a plantelor tehnice.

Există însă posibilitatea de a mări producția de fasole fără a micșora suprafețele destinate altor plante, folosind metoda culturilor intercalate. În țara noastră, mai ales în Moldova și Transilvania, există o tradiție în ceea ce privește cultivarea intercalată a fasolei și dovlecilor în lanurile de porumb. Rezultatele cercetărilor științifice și practica arată că fasolea cultivată intercalat pînă la porumb, și anume un cuih fasole la trei cuihuri de porumb, nu scade producția porumbului. Se obține astfel un plus de 200—300 kg. fasole la fiecare hectar. Această cultură intercalată nu împiedică mecanizarea lucrărilor la porumb. În plus, fiind o plantă leguminoasă, îmbogățește pămîntul în azot, solul devenind deosebit de prielnic pentru cultura grîului.

Cultura intercalată a fasolei are o mare importanță economică. Socolind o producție de 300—350 kg. fasole boabe la hectar la prețul de 1,80 lei înseamnă un venit în plus de aproximativ 540—630 lei la hectar. În țara noastră există posibilitatea să se cultive cel puțin un milion de hectare fasole interca-

lată în porumb. Aceasta ar însemna pentru economia națională un venit în plus de cel puțin 630.000.000 lei.

La Stațiunea experimentală Moara Domnească cultura intercalată a fasolei în porumb a avut ca rezultat o producție de 2021 kg. porumb și 1553 kg. fasole la hectar. Venitul la hectar a fost de 4742 lei față de 3836 lei în cazul cultivării separate a porumbului și 2273 lei în cazul cultivării fasolei.

Rezultate deosebit de bune au obținut și colectivitățile din Găvoajdia, raionul Lugoj, care au cultivat 150 hectare cu porumb, în care au intercalat fasole și dovleci comestibili. Au obținut astfel la fiecare hectar 2800 kg. porumb boabe, 800 kg. dovleci și 300 kg. fasole. Venitul a fost de 5800 lei față de 3360 lei obținuți la hectarul cultivat cu porumb.

Pentru cultura intercalată a fasolei se recomandă să se folosească soiurile: „Ceali” de Dobrogea, „Ousoaară” de Moldova, fasolea de Banat și de Transilvania, deosebit de apreciate la export.

Foarte bine se pretează pentru cultura intercalată și dovleacul. Pe suprafețele cultivate cu porumb în acest an, unde lucrările nu se vor face mecanizat, s-ar putea intercala și dovleacul furajer, fie cel comestibil. S-ar obține astfel la hectar un plus de 3—400 kg. dovleac.

Apreciind importanța acestor culturi se poate afirma că ele reprezintă o rezervă internă care folosită ar aduce unităților socialiste mari venituri bănești.

Ing. M. BOGDAN

Insemnătatea culturilor din epoca I-a sînt în toi în regiunea Oradea. Colectivitățile din gospodăria colectivă „Republica” comuna Ineu, au însemnat peste 20 de hectare. În fotografie: tractoristul Chirilă Dumitru de la S.M.T. Sicula, ajutat de colectivitățile Hulca Marton și Dobos Gh. însemnăză borceag.

Primăvara LA VALEA MARE

În aceste zile, este greu să stai cu cineva de vorbă la gospodăria colectivă din Valea Mare Podgoria, regiunea Pitești. Sînt zile de muncă încordată în care fiecare minut e prețios. Pe colectivități îi poți găsi: fie la cîmp, unde însemnăză ultimele hectare cu culturi din epoca I-a, sau pregătesc terenul pentru plantarea pomilor, fie la grădina de legume unde lucrările sînt în toi. La sediul, l-am întîlnit totuși pe tovarășul Nica Anton, președintele gospodăriei și pe Ilie Galotescu, secretarul de partid, de la care am aflat despre realizările obținute de colectivități în desfășurarea campaniei agricole de primăvară.

— Încă din iarnă, spunea tovarășul Nica Anton, ne-am pregătit temeinic pentru primăvară. Inceputul campaniei ne-a găsit cu toate uneltele reparate, cu sămînța schimbată și condiționată, cu substanțele chimice pentru stropitul pomilor și viei, gata pregătite. Iată, spune arătînd către niște lădițe așezate la geamuri, aici cursanții de la cercul agrotehnic au făcut analiza puterii de încolțire pentru toate sămînțele. Sîntem siguri că punem astfel în pămînt sămînța nu numai din soiuri de valoare, dar și de bună calitate.

Pe cîmp, colectivitățile din Valea Mare au cîrat sute de tone de bălegar cu care au îngrășat terenurile. Zilele acestea însemnăză ovăzul, mazarea și borceagului este pe sfîrșite. Colectivitățile Oprea Ion, Burcea Constantin și Stancu Nicolae, care au fost fruntași la învățămîntul agrozootehnic, sînt fruntași și la lucrările de primăvară.

Și la grădina de legume lucrările sînt avansate. Aici au fost însemnăzați în paturi calde peste 200 m.p. de varză timpurie, roșii, vinete, ardei și altele. De asemenea au fost pregătite cele 8 hectare destinate grădini de legume în acest an.

O atenție deosebită dau colectivitățile sectorului pomicol. Aici lucrează echipa condusă de comunistul Nicolae Rușinescu, care îngrijește cu dragoste și pricepere livada gospodăriei. Pînă acum echipa a stropit contra insectelor dăunătoare peste 4.000 de pomi și a executat tăierile de primăvară la alți 3.000. În aceste zile, echipa se preocupă de pregătirea terenului ce va fi plantat în acest an. Suprafața livezii va fi mărită astfel cu încă 4 hectare.

— Dar pentru sectorul zootehnic ce măsuri ați luat? — l-am întrebă pe tovarășul Nica Anton.

— Vrem să obținem de la fiecare vacă 2500 litri de lapte, iar de la fiecare oaie 50 litri lapte și 2 kg. de lînă. După cum se știe, producția depinde în primul rînd de hrană. De aceea, în afară de celelalte plante furajere, noi vom semăna 9 hectare cu porumb siloz, de pe care vrem să obținem cel puțin 30.000 kg. la hectar. Pentru porumbul siloz am destinat terenul cel mai bun, care a fost îngrășat și arat încă din toamnă. Sămînța hibridă este și ea pregătită, așteptăm doar timpul prielnic pentru a începe însemnăzarea ei.

Am mai aflat de la colectivitățile din Valea Mare, că pentru a asigura baza furajeră vor semăna între porci borceag și alte plante de nutreț, vor folosi metoda culturilor duble, a culturilor intercalate și altele. După cum se vede, colectivitățile din Valea Mare sînt hotărîte să obțină în acest an recolte și mai însemnate ca-n anii trecuți, convinși că acestea stau la baza înălțării gospodăriei și a bunăstării membrilor ei.

M. B.

ERATĂ

În articolul: „Intovărășiți în vizită la colectivități” apărut în nr. 638 din 16 martie 1960, alineatul 2, coloana a 3-a se va citi: Oaspeții au vizitat remizele, grajdurile, atelierelor și magazia gospodăriei în care încap 80 vagoane de cereale.

Curățitul și stropitul pomilor la G.A.C. „Ilie Pintilie” din comuna Valea Mare, raionul Pitești.

Un bărbat înalt și vînjos intră în sala unde avea loc cursul zootehnic. Îngrijitorul Nistor Miron era printre primii cursanți prezenți la învățămînt. Luă loc pe scaun lîngă tovarășul său de muncă, colectivistul Cimpeanu Ion. De mai bine de doi ani de cînd sînt îngrijitori la ferma de vaci a colectivei sînt în întrecere pentru obținerea de producții mari de lapte. Nici la învățătură nu se lasă mai pe jos unul față de altul. De fiecare dată pe lîngă faptul că vin pregătiți, aduc mereu lucruri noi în discuție, arată cum pun în practică cele învățate la cercul zootehnic.

Cînd s-au adunat toți cursanții, lectorul Goșman Constantin a pus în discuție tema „Îngrijirea și hrănirea rațională a vacilor pe timpul iernii”. Fără să mai aștepte invitație, mai mulți colectivități au cerut cuvîntul. Stăpin pe materie îngrijitorul Nistor Miron vorbea cu multă siguranță despre însemnătatea tesălatului, despre asigurarea unei cît mai bune adăpostiri a vacilor cu lapte. Multe noțiuni ca schimbările fiziologice ce se petrec în organismul animalelor ca urmare a unei îngrijiri, gimnastica funcțională, hrănirea rațională și altele au devenit ceva obișnuit pentru

cursanții de la G.A.C. „Victoria socialismului” din Baldovinești, raionul Brăila. Aceste noțiuni le cunosc nu numai teoretic, ci știu să le pună în practică, acolo unde se hotărăște soarta producției.

— În fiecare zi, timp de două ore, plimb vacile în aer liber pentru că în acest fel, după cum am învățat la curs, în corpul lor se acumulează o mare cantitate de vitamina D, care

struit din lămînă. Acum adăpatul se face cu apă la temperatura grajdului.

Cursul zootehnic este un mijloc de răspîndire a celor mai avansate metode, stîrnește interesul pentru aplicarea lor în practică. Lectorul folosește schițe și planșe, intervine cu explicații suplimentare cînd cursanții nu reușesc să înțeleagă unele probleme care cer mai multe cunoștințe teoretice și practice.

s-au lăsat convinși că nu este recomandabil să se administreze mîncare în timpul mulsului. Din cele învățate la cursul agrozootehnic, colectivitățile au înțeles că vacile au nevoie de cît mai multă liniște, că prin administrarea hranei în timpul mulsului ele sînt totdeauna într-o stare agitată și nu lasă tot laptele din bazinele ugerului.

O atenție deosebită acordă cursanții îngrijirii tineretului bovin. Alăptarea vițelilor se face la găleată în acest fel ei pot fi hrăniți rațional și la timp.

Pentru prima oară în anul acesta cursanții au aplicat la vacile cu o producție mare mulsul de trei ori pe zi în loc de două ori.

S-a inserat. La sediul gospodăriei colective „Victoria socialismului” din Baldovinești, raionul Brăila, cursanții discută despre lecția predată cu câteva zile mai înainte. Discuțiile lor sînt rodnice și pline de conținut pentru că ele sînt impletite cu rezultatele obținute prin aplicarea în practică a cunoștințelor căpătate la curs.

ANA GHEORGHE

DE LA ÎNVĂȚĂTURĂ LA PRACTICĂ

se formează numai sub acțiunea razelor solare. Cursantul Nistor Miron a început să demonstreze mai departe că în urma acestei măsuri, vacile din lotul său sînt mai vioaie, mîncă cu mai multă poftă, iar producția de lapte crește.

Colectivistul Cimpeanu Ion începu să povestească cum au pus în practică cunoștințele căpătate, despre efectele dăunătoare ale adăpatului cu apă prea rece, din ulcele prost amplasate și murdare. Pentru a înlătura acest neajuns colectivitățile au instalat în grajd un bazin acoperit, con-

Hrănirea vacilor de lapte după program este un alt rezultat al învățămîntului zootehnic de masă. Cînd ceasornicul arată ora 5 dimineața îngrijitorii administrează în hrana vacilor 3 kg. coceni, apoi 2 kg. borhot și un kilogram concentrate sub formă de uruieli. Un nutreț de bază este porumbul siloz care se dă în cantitate de 25—30 kg. pe zi. După mulsul de seară, vacile primesc încă 3 kg. borhot și 2 kg. concentrate sub formă de uruieli. Sărurile minerale și în-deosebi sarea sînt nelipsite din alimentația vacilor. La început cu greu

Cind se trezi, Tudor rămase o vreme să amețit l se păru curios că nu mai zărește poturile rinduite din camera lui de la cămin și nici nu mai aude pașii grăbiți și chemările colegilor. Dar se limpezi repede. Era acasă. Incepuse vacanța.

Se întoarse pe o parte și privi în jur. Toate erau așa cum le lăsase rindul trecut: etajerele cu cărți, gatuile pe dulap, aparatul de radio... Dar într-un colț două scaune noi, acoperite cu pinză, să nu se pună praful pe ele. Ii veni să ridă. „Vor să-mi facă bătrînii zestre”.

Sări din pat. Era tirziu. Dormise mult, obosit de drum. Se duse în fugă la fîntînă și își turnă pe față și pe grumaz apă multă, rece, pufnind de plăcere. După ce se îmbracă, veni în bucătărie. O găsi doar pe maică-sa, trebăluind de zor.

— Bună dimineața, mamă! Tata unde-i?

— Crezi că s-a putut stăpîni să nu-și facă de drum? Să nu știe tot satul că l-a venit studentul? Tot așa e... cum îl știi...

Tudor rîse și o prinse pe bătrînă de umeri. Privindu-i chipul slab, strîns de basmoua neagră, în lumina albă a ferestrei, îi veni un gînd.

— Stai te rog așa! Să nu te miști. Scoase din buzunar carnetul de schițe.

— Vreau să-ți fac chipul, așa cum ești acum... să-ți rămînă amintire... Creionul începu să aluneca grăbit pe hîrtia albă, prinzînd în linii și umbre figura mamei.

Ea, neclintită, simțea în inimă o căldură ce-i veni pînă în obraji, rumenindu-i ca de pară focului.

Tocmai atunci se întoarse și tatăl. Se oprî oarecum stingher în prag, văzîndu-l atît de adînciți în lucrarea lor. Tudor mai așternu iute cîteva linii, apoi se ridică și veni cu carnetul la taică-său.

— Maică-ta... — Îngîimă el. Se vedea că era mulțumit.

Bătrîna veni și ea să privească. Bucuria îi stimî ca din senin cîteva lacrimi. Pavel simți că-i vine apă la moară.

— Ei, Ilincă, îți place, care va să zică? Da' atunci... știi ce-ai zis? „Băiatul meu la Institutul de arte plastice? Neam de neamul nostru nu s-a gîndit la pictură”...

— Și tu... Prea ai vrea să le priceară omul pe toate dintr-o dată. Ce știam eu? Mi se părea așa, de necrezut, pentru niște oameni de țară, ca noi...

— Da, și erai gata să nu-l lași. Bătrîna îl oprî scurt:

— Mai bine.. taie găina aceea!

Inveselit, Tudor ieși în curte, îndreptîndu-se către livada din spatele casei. Merse pînă ce răzbi în capătul celălalt, de unde se lăsa o coastă repede către apă. Dincolo, se întindea lunca, proaspăt arată dintr-o margine în alta, ca talazuri negre și nemișcate de pămînt uzor, reavăn, peste care aerul juca în ape înșelătoare.

Locurile astea îi plăcuseră dintotdeauna lui Tudor. Acum i se părea însă că au un farmec nou. Le vedea cu alți ochi ca atunci cînd se cățara prin sălcii sau alerga după berbeci, și-și dă-

Ultimul RĂZOR

dea seama că nu se schimbaseră numai el, ci și țarina, întinderea asta largă. Cum anume, nu înțeluse încă. O idee încerca să-i încolțască în gînd și totuși n-o putea limpezi.

Se așeză pe o buturugă și, sub impresia luminii de aur ce înveselea peisajul, începu o acuarelă. Cunoștea fiecare detaliu, pensula aluneca sigur, la o comandă lăuntrică.

Simți deodată că nu e singur. Întoarse capul și îl zări pe taică-său. Venise și privea cu o tăcere aproape pioasă.

— Nu-i încă gata — îl lămurî Tudor.

— Da, vād.

— Vreau să mai prînd umbrele sîhlelor și lumina dinspre apă.

— Numai atît?

— Dar ce?

— Întreb și eu. Ai uitat semnele răzorelor.

De-a latul luncii, se vedea ici, colo, răzlețe, trunchiuri de curînd retezate. Urmele unor pomi pe răzoare. Oamenii îi doborîseră cu securile de curînd. Așchiile se mai zăreau încă, alb-galbene, ca niște crini scuturați.

— Nu le-am uitat, dar sint amănunte fără nici o însemnătate. Nu crezi?

— Știi și eu?

— Ar încărcă peisajul.

— Poate că da. Poate să ai dreptate într-un fel. Da' ia gîndește-te. Au fost retezate. Și o să le smulgem cu rădăcini cu tot. Ce zic ele? Că aici s-a dat o luptă. Au fost biruite șovăieli. S-au luminat oameni. Și care? Ultimii

care ni s-au alipit și au venit în colectivă.

Tudor își asculta tatăl cu o uimire pe care nu încerca s-o ascundă. Îi plăcea tonul înflăcărat, aprinderea cu care vorbea.

— Așa că nu știi dacă ai dreptate cu „amănuntele” tale. Eu le vād. Cîmpul mi se pare mai larg. E altul. Și asta datorită cui? Amănuntelor, cum le zici tu. Dacă știi să le vezi cum trebuie!

— Tată — izbucni Tudor — dar dumneata te pricepe de minune!

— Ei... și eu... așa... mă uit...

— Da' te uiți bine, cu ochi de artist!

— Mi-aduc aminte... desemnam binîșor cînd eram la școală...

Tatăl dădu stînjejit din cap, ca și cum făcuse o destăinuire supărătoare.

— Și de ce nu te-ai străduit mai departe, tată? — întrebă Tudor.

Bătrînul se posomorî. După oarecare chibzuință, îl făcu semn să-l aștepte și se duse către casă. Deschise un dulap, scotoci într-un fund de sertar, descoperi niște hîrtii vechi, îngălbenite, făcute sul și dintre ele alese una. Veni cu ea în livadă și o desfăcu cu băgare de seamă. Pe ea se mai puteau vedea desenate, în culori ce pāliseră de mult, locurile pe care le zugrăvea acum și feciorul.

Tudor fu izbit dintr-o dată de monotonia desenului. Aceeași luncă, același pîriu, aceleași sîhle în fund, dar cită tristețe! Totul era mohorit, cenușiu. Locul părea strîmt, ogoarele strîmbe între haturile cu cei cîțiva pomi de hotar jalnici în desfrunzirea lor. Pe fondul întunecat al sîhlelor, o umbră încovoiată la coamele unui plug tras de un cal gu genunchii trîniți.

Peste toate, se cerea ca o burniță. E drept, desenul avea în el și ceva naiv, de mină de începător. Tudor se simți înfiorat ca de un vînt rece. Îl privi pe tatăl său altfel, ca și cum l-ar fi văzut așa întîia oară.

— Și nu mi-ai spus nimic, tată!

— N-am spus nimănu. Niciicînd. A fost odată, vorba aceea. Visom să ajung și eu în școli. Învățătorul mă lăuda: „Tu ai talent, Pavele!” Ce folos că am avut? Talentul, fără puțința să urmezi o școală convenită, e ca floarea neudată. M-am uscat. Ei, și cîți n-or fi mai fost altădată, prin satele astea, ca mine!

Tăcu o clipă și, trezîndu-se ca dintr-un vis, adăugă:

— Da' să lăsăm astea. Ce nu mi-a fost dat mie, îți este dat ție. Ni s-a întors și nouă viața.

Către prînz, Tudor îi arătă acuarela. O schimbăse.

— Ce spui, tată? Îți place așa?

Peisajul și revărsarea de lumină rămăseseră aceleași. Acum se vedea însă și semnele fostelor răzoare, iar în față de tot, doi oameni, desfînd și smulgînd din rădăcini un trunchi retezat. Fețele amîndurora străluciau de sudoare, dar și de o neasemuită bucurie. Făceau să piară semnele celui din urmă răzor.

— Ce spui, tată? Îți place așa?

Peisajul și revărsarea de lumină rămăseseră aceleași. Acum se vedea însă și semnele fostelor răzoare, iar în față de tot, doi oameni, desfînd și smulgînd din rădăcini un trunchi retezat. Fețele amîndurora străluciau de sudoare, dar și de o neasemuită bucurie. Făceau să piară semnele celui din urmă răzor.

— Ce spui, tată? Îți place așa?

Peisajul și revărsarea de lumină rămăseseră aceleași. Acum se vedea însă și semnele fostelor răzoare, iar în față de tot, doi oameni, desfînd și smulgînd din rădăcini un trunchi retezat. Fețele amîndurora străluciau de sudoare, dar și de o neasemuită bucurie. Făceau să piară semnele celui din urmă răzor.

— Ce spui, tată? Îți place așa?

Peisajul și revărsarea de lumină rămăseseră aceleași. Acum se vedea însă și semnele fostelor răzoare, iar în față de tot, doi oameni, desfînd și smulgînd din rădăcini un trunchi retezat. Fețele amîndurora străluciau de sudoare, dar și de o neasemuită bucurie. Făceau să piară semnele celui din urmă răzor.

— Ce spui, tată? Îți place așa?

In pas Cu CERINȚELI

Peisajul așezării denumite Căzănești, aparută acum vreo 100 de ani pe harta acestui colț de țară, s-a schimbat în zece ani cît niciodată.

Stăpînii de azi ai Căzăneștilui depin colectivizat, biziindu-se pe puterea brațelor lor, pe învățătura științei, înfăptuiesc chemarea partidului de a practica o agricultură intensiva, dezvoltată multilateral, prin creșterea necentenita a producției, cu cheltuieli cît mai mici de muncă, prin folosirea din plin a pămîntului, a priceperii și harniciei oamenilor.

În toată această strădanie a lor, colectivisții din Căzănești folosesc un bun prieten: căminul cultural. Ceea ce te bucură atunci cînd stai de vorbă cu colectivisții și cu activisții culturali de aici, este faptul că — în zilele acestea ale primăverii lui '60 — căminul, prin toată activitatea lui, stă în centrul preocupărilor celor ce fauresc agricultura socialistă a comunei.

...În februarie și începutul lui martie s-au ținut ultimele lecții ale cercului agrozotehnic. De ce le-au ascultat colectivisții cu atîta interes? Pentru că ele nu s-au petrecut doar între cei patru pereți ai unei încăperi de studiu. Ca să le întărească hotărîrea de a smulge pămîntului producții cît mai mari, potrivit sîlului și cîmei locale, inginerul Mircea Vlad a invitat pe cursanți să viziteze cîmpul.

— Vedeți — le-a spus el măsuriînd cu privirile zărea — cîmpul e pe alocurea golaș, deși de pîns a nîns peste tot. Dar cine să oprească viscolitul zăpezii pe cîmpia cît marea? În unele locuri, însă, iată, zăpada stă cunînte pe cîmp, ocrotînd semănăturile. Unde se întîmplă asta? Acolo unde am plantat perdele de protecție.

Altădată, inginerul gospodăriei a lămurit cît pierd colectivisții lasînd gunoiul să zacă la marginea comunei. Din nou vizită la cîmp și demonstrație asupra folosirii acestui prețios îngrășămint.

Rezultatele celor două lecții? Colectivisții au hotărît să planteze cîte o perdea de protecție la fiecare kilometru. După lecția despre gunoiul de grajd, care după care au luat drumul cîmpului și al grădinii irigate de pe malul lăloniței.

Au început muncile. Cursanții și-au închis caietele. Dar învățătura continuă la școala practicii: inginerul și brigadierii, ajutați de directorul căminului cultural, organizează scurte discuții pe cîmp și la ferme, răspunzînd la întrebările oamenilor, amintîndu-le din cele învățate în iarnă, punînd în mîna unora cîte o broșură proaspăt venită la bibliotecă.

Activisții culturali de aici au bînnul obicei ca, atunci cînd alcătuesc o conferință, o recenzie, un program de brigadă, să pornească de la prevederile planului de producție al gospodăriei colective.

— În 1960 crește suprafața cultivată de noi cu porumb-siloz, de la 50 la 100 de hectare; dar oare cu asta putem să ne cîlcăm pe o treche? Problema e: cît nutreț dobîndim la hectar de pe această suprafață?

Și conferința începută astfel în seara aceea la căminul cultural a dat naștere unei discuții aprinse.

Unii socotesc porumbul-siloz ca un frate mai mic al porumbului cîntîvat pentru boabe. Dar nu e așa. Sînnul bine ales, prăsitul tot atît de des, ca și la porumbul boabe, recoltarea în faza de lapte-ceară, ne pot aduce producții de 60—100.000 kg. masă furajeră la hectar și chiar mai mult.

În zilele de lucru, timpul e bine dămuit. Uneori omul nu mai are timp să bată drumul pînă la cămin. Directorul căminului din Căzănești știe aceasta, dar nu se resemnează și nu se mulțumește să organizeze doar cîte o șezătoare, duminică. Activul căminului — agronomul, învățătorul, medicul veterinar — vine la colțul roșu al gospodăriei, în mijlocul brigăzilor și echipelor de colectivisți, care se adună seara să facă bilanțul muncii de peste zi. Fară mare greutate se înghiebeză acolo ceea ce se numește o „seară de discuții”. Oamenii iau parte cu plăcere la o asemenea manifestare, legată de preocuparea lor de fiecare ceas: producție mai multă, mai bună, mai ieftină.

Într-o seară de discuții ca acestea, brigadierul zootehnist Gh. Petcu a intrat firesc în „ordinea de zi”:

În sala de lectură a colțului roșu al colectivei din Dobeni, raionul Vidra. În fiecare seară vin zeci de colectivisți care citesc, zăre, reviste și broșuri.

varășe, cum de ai kg. de lapte de la

lit asupra-i câteva pătoare. Din cele că a muls vacile în ea, apoi că de are l-a crezut din un căpcaun) a lă a; și în afară de rat săptămîna asta săptămîna cine știe ipă o să lucreze... dintr-o dată grempușinarea pro-

basă. Unii au spus: vacilor gospodăriei capete, cumpărate prie. Asta-i foarte așa de bine dacă a doar 4 litri de

u și ascultau doi și Radu Cimpeade ca în gospodăriei n-au luat cuvîna zile au cerut să de vaci, iar celăl. Căminul a sprințiativa tinereturece la munci perzootehnic. Sub îni comunal de parvizită a tinerilor la ferma din Slo-

lor din Căzănești și tot atît de vadea culturală. Comulțumesc cu in-de interes, sărace estări culturale in-ali sciaști, pun concrete. Activul iește să facă față te: astăzi are loc tema productivirbitori: dr. I. Dumarin Niculescu), marginea filmelor „Mai mult ulei”, lurală despre ren-e porumb hibrid.

se ivesc noi preo- ca sa înălțurăm etei? Ce ne împie- retribuția supimen- animale, pentru ca i mult cointeresat i vitații? Cum să trucei grajdurilor la 1.100 lei cap de

ate acestea au de- anifestări culturale. toasă de aci, de la tin să fe dezbătute pentru folosirea tot bilător agricultu- așie că și pe lă va merge în pas n satul colectivizat.

THEORGHIU

In zilele prielnice muncilor agricole de primăvară, în afară de însămînțatul culturilor din epoca l-a, membrii G.A.C. „Brazdă Nouă” din comuna Bordsani, satul Cegani, raionul Fetești, au început să lucreze la cele 17 hectare de vie nobilă. În fotografie: colectivisti Bărdăscu N. Ion și Manea Dragomir lucrînd la cercuit.

ZVON DE PRIMĂVARA

Ulte-așa, pe nesimțite, s-au topit troienele, Blindei raze dezmostite, îi surid poienele. Fără veste, ghioceli, își arată grațiile, Parc-ar vrea să se răsfețe, peste toate spațiile. Spintecînd adînc văzduhul, se avîntă cîrdurile, Comandanți de oaste veche, string cocorli rîndurile... Prin pădure și prin cîrînguri se revarsă zorle, Muguri-și deschid fereastra și-și arată florile... Dîintr-un ochi de stuțărle saltă-n grabă-o undiță. Si o stîlucă zboară-n aer, parc-ar fi o suliță. Pe izlazuri zburdă mleli — noua generație — Și-obosiți de-atîta goană, mal cer înc-o rație. Și albinele-și iau zborul să sărute florile, Din petală în petală, adunînd comorile. Luminată-î toată firea, freamătă tarlalele Cînd răstoarnă lucrî brazde, duduînd, tractoarele. Ios nevestele la girle să-nnălbescă pinzele, Și în jurul lor se-agită, jucăușe, gizele. Soro, zice Mărioara venînd de la clutură, A-nlîorit mușcata-n prîspă! Spune: nu te bucură?

CONSTANTIN DUDOIU

Echipa căminului cultural din comuna Tîncăbești, regiunea București, s-a prezentat la fața intercomunală a concursului „I. L. Caragiale” cu piesa „Bucuroși de oaspeți”. Iată un aspect din timpul spectacolului.

Cronica de muncă

va uscăciunii începe de acum cînd nici nu atura. Colectiviștii din Urleasca o iau în a martie, înaintea soarelui și fac lucrările sol umezeala. Asta-i prima și cea mai ară. Pînă la 18 ale lunii, și-n numai cîteva 200 de hectare, au făcut arături proaspete au cărat la cîmp 3.200 tone gunoi de grajd. vremea asta nu transportaseră decît im au cotrobăit prin toate colțoarele. l-au rile gospodăriei și din coșarele colectivișți parcă în căutarea unei comori. Președin- in, purcede dis-de-dimineață cu tretinii lui lor de hectare. Ca să-l prinzi trebuie ori i să alergi după el. Din martie satul în- tă ziua pustiu. Colectiviștii se îndreaptă mp. Din săreta președintelui îți poți intre- ului de primăvară. Azi din fiecare sută de ai cinci nu-s la cîmp. Sint cu treburi prin e seamănă ceapă și usturoi. În livadă se junși pe ogor, Calcan smulge din pămînt riu. Le cercetează rădăcina. Se cunoașe e s-a resorbit aproape pe de-a-ntregul în i pormi-o din toamnă spre lumină și a în- oinical gerul iernii.

ai ești, mîncate-ar taica — îi vorbește ca cronica cu o introducere scurtă în agro- i de mult pentru colectiviștii din Urleasca mbogățire. Sintem la marginea unui ogor, tru al unei întîmplări unice în raionul hectar din cele 80 de aici a dat opt tone be. În picioare, scrutînd întinderea de lut ine parcă o prelegere. știe și alții, să dea și peste ei „norocul”. va-să-zică, de toamnă, am dat primăvara de cultivator, apoi semănat la 12 cm. după

care s-a trecut cu grapa de mărăcini (legată de semănă- toare). Distanța între rînduri 90 cm., pe rînd 30 cm. Den- sitatea 27.000 plante la hectare. Sămînța porumb dublu hi- brid... — A mai pomenit de sapă rotativă, de prașile, de superfosfați.

Fiecare brigadier de la Urleasca și firește și președin- tele răspunde de cite un lot experimental. Au vegheat personal aplicarea măsurilor agrotehnice pe lot încă din toamnă cînd au ogorit și au virit gunoiul de grajd sub brazdă. De pe „lotul președintelui” — 50 hectare — se vor recolta 4.000 kg. de grîu. „Asta e universitatea noas- tră în aer liber — spun brigadierii. Cînd o să stringem bucatele îi chemăm pe toți aici să vadă”. E de prevăzut că în clipa aceea agrotehnica va înregistra victoria de- plină și totală aici în Urleasca. Și desigur că întimplarea asta și altele care îi vor urma inevitabil, vor ridica stăvi- larele belșugului.

La înapoiere, telegarii se răsfață pe un drum pe latul căruia încep prea bine cinci căruțe. Socotînd lungimea lor ca și numărul drumurilor cite sint, care brăzdează cim- pia, rezultă că se irosește mult pămînt. Așa că tot acum tractoarele gospodăriei au început să aducă drumurile la dimensiunile convenite. Se cîștigă aproape 30 hectare. In- mulți-șe cu 3.500 kg. porumb cit au plănuit să scoată anul ăsta și vor ieși peste 10 vagoane boabe sau altfel spus cam 200 porci grași.

Asta numai dintr-o simplă fișiuță din niște drumuri de care. La o margine de lan aflăm vagonul tractoriștilor poposit aici încă din februarie. Două brigăzi, a 6-a și a 7-a de la S.M.T. din Traian vin an de an în Urleasca înainte primăverii. Colectiviștii le dau hrana cea mai bună, patul cel mai curat, să se simtă băieții ca la ci acasă. Impreună întocmesc o nouă istorie a pămîntului.

V. TOSO

15 ani de la legiferarea reformei agrare democratice

La 22 martie, s-au împlinit 15 ani de la legiferarea de către guvernul demorcat instaurat la 6 Martie 1945 a uneia dintre cele mai arzătoare revendicări a poporului nostru: înlăptuirea unei reforme agrare democratice. În decursul secolelor, țărănimea s-a ridicat de nenumărate ori la luptă pentru a smulge din mîinile moșierilor pămîntul pe care robea, înfonetată și dezbrăcată. Așa-zisele „reforme agrare”, înlăptuite de clasele exploatoare în 1864 și după primul război mondial, n-au dus la lichidarea exploatării moșierești la sate și n-au stîns seala de pămînt a maselor țărănești.

După 23 August 1944, masele țărănești, ajutate de clasa muncitoare și conduse de Partidul Comunist Român s-au ridicat la luptă pentru împărțirea democratică a pămîntului, cerînd înlăptuirea reformei agrare. Majoritatea reacționară din guvernele care au venit la conducerea țării între 23 August 1944 și 6 Martie 1945, sprijinită de monarhie, s-a opus din răspuleri acestei cerințe vitale a țărănimii, apărînd prin toate mijloacele proprietatea moșierească.

Singura forță politică din țara noastră care s-a ridicat consecvent în apărarea intereselor țărănimii muncitoare a fost Partidul Comunist, care a arătat maselor țărănești că trebuie să împartă cu de la sine putere pămînturile stăpînite de moșieri, realizînd ele însele reforma agrară democratică pe care reacționarii din guvernele Sănătescu și Rădescu nu aveau de gînd s-o înlăptuiescă. Cu toată împotrivirea moșierilor și sprijinitorilor lor din aparatul de stat, masele țărănești, ajutate de clasa muncitoare, condusă de P.C.R., creîndu-și organe proprii de luptă (comitetele țărănești) au trecut în unele locuri din țară încă din toamna anului 1944 la exproprierea pe cale revoluționară și împărțirea pămînturilor moșierești. La începutul anului 1945, mai ales după apariția Manifestului Frontului Plugarilor din 11 februarie 1945, țărănimea muncitoare, convinsă de necesitatea înlăptuirii pe cale revoluționară a reformei agrare a trecut în masă la ocuparea și împărțirea pămînturilor moșierești.

La 6 Martie 1945, prin lupta revoluționară dusă de către masele muncitoare conduse de clasa muncitoare în frunte cu P.C.R. a fost instaurat primul guvern democrat din istoria țării noastre. Instaurarea guvernului democratic a marcat o fază nouă în lupta țărănimii muncitoare pentru pămînt, fază în care, pentru prima dată în istoria țării noastre, puterea de stat nu mai constituia un instrument de reprimare în mîinile claselor exploatoare, ci un instrument de luptă în mîinile clasei muncitoare aliată cu țărănimea muncitoare, în frunte cu Partidul Comunist, pentru deslîntirea moșierimii și înlăturarea rămășițelor feudale din economia țării, pentru sprijinirea luptei maselor muncitoare.

Trecînd la realizarea programului de guvernare al F.N.D., dat publicității încă la sfîrșitul lunii ianuarie 1945, în care se arăta că pentru a asigura refacerea și dezvoltarea economică a țării, a ridica nivelul de trai al țărănimii, a întări democrația și a susține sforțările de război, guvernul F.N.D. va realiza imediat reforma agrară, guvernul democrat instaurat la 6 Martie 1945 a însărcinat organele locale ale puterii de stat să sprijine acțiunile de ocupare a pămînturilor expropriabile și să împiedice pe moșieri și pe sprijinitorii lor de a se folosi de administrație și justiție împotriva maselor țărănești care înlăptuiau reforma agrară.

Încurajate de victoria istorică obținută pe plan politic împotriva claselor exploatoare și sprijinite de puterea de stat în lupta pentru ocuparea și împărțirea pămînturilor moșierești, masele țărănești, ajutate de clasa muncitoare, sub conducerea Partidului Comunist, au extins și intensificat considerabil, după 6 Martie, lupta pentru înlăptuirea reformei agrare. Astfel, pînă la 22 martie 1945, majoritatea pămînturilor moșierești a intrat în mîinile țărănilor muncitori.

După 6 Martie, intensificînd ajutorul dat pe teren maselor țărănești pentru ocuparea și împărțirea pămînturilor moșierești, clasa muncitoare condusă de P.C.R. a luptat în același timp, prin reprezentanții săi din guvern, împotriva grupării burgheze țărănesci, pentru elaborarea unei legi agrare revoluționare care să deslînteze baza economică a clasei moșierești.

Datorită poziției ferme a Partidului Comunist, a rolului conducător deținut de clasa muncitoare în guvernul din 6 Martie și a sprijinului de care se bucura guvernul democratic din partea maselor largi populare, încercările gru-

pării țărănesci de a tergiversa înlăptuirea reformei agrare, de a lovi în caracterul ei revoluționar, au eșuat.

Guvernul democratic a definitivat în ședința Consiliului de Miniștri din 20 martie 1945 proiectul de lege a reformei agrare, iar la 22 martie proiectul a căpătat putere de lege.

Decretul-lege pentru înlăptuirea reformei agrare din 22 martie 1945 legifera lichidarea rămășițelor iobăgiei și a proprietății funciare moșierești, care constituiau o puternică frînă în dezvoltarea economică și socială a țării noastre.

Textul decretului-lege pentru înlăptuirea reformei agrare prevedea confiscarea pămînturilor colaboraționiștilor cu fasciștii, nemții și ale criminalilor de război, a pămînturilor și a tuturor bunurilor agricole ale absenteiștilor, a pămînturilor celor care în ultimii 7 ani consecutivi nu-l cultivaseră în regie proprie, cu excepția loturilor sub 10 ha.; a bunurilor agricole ale cetățenilor romîni care se înscriseră volunter pentru a lupta împotriva Națiunilor Unite, și a proprietăților agricole de peste 50 ha., și trecerea acestora în proprietatea țărănilor fără pămînt sau cu pămînt puțin.

Legea dădea întietate la improprietărire țărănilor concentrați și tuturor celor care au luptat împotriva hitleristilor, apoi invalizilor, văduvelor și orfanilor de război.

Prin reforma agrară din anii 1944—1945 au fost expropriate fără plată 1.468.000 ha. din care cu 1.109.000 ha au fost improprietăriți 918.000 țărani fără pămînt sau cu pămînt puțin, iar restul de 359.000 ha. au fost trecute în fondul funciar al statului. Ca urmare a improprietăririi au luat ființă peste 400.000 noi gospodării țărănești, iar 500.000 gospodării țărănești mici și mijlocii s-au mărit și întărit din punct de vedere economic.

Odată cu exproprierea pămînturilor a fost confiscat și întregul inventar agricol moșieresc de pe aceste terenuri. În conformitate cu prevederile decretului-lege, tractoarele, batozele, locomobilele, secerătorile și combinele de pe bunurile agricole expropriate au trecut în proprietatea statului, care a creat centre județene de închiriat, mașini agricole la dispoziția țărănimii muncitoare.

În urma reformei agrare din 1944—1945, în structura de clasă la sate s-au produs importante schimbări. Astfel procentul gospodăriilor țărănești care posedau sub 1 ha. de pămînt s-a redus de la 23,3% cite existau în 1941 la 17,52% în 1948. În schimb a crescut procentul gospodăriilor țărănești care posedau între 1—3 ha., de la 35,1% în 1941, la 36,08% în 1948, iar al celor care posedau între 3—5 ha., de la 18,4% în 1941 la 22,56% în 1948.

Cea mai importantă schimbare produsă în structura de clasă după reforma agrară din 1944—1945 a fost lichidarea clasei moșierești.

Cu înlăptuirea reformei agrare din 1944—1945 s-a încheiat capitolul luptei seculare dusă de poporul nostru împotriva exploatării moșierești, luptă trădată în mod rușinos, de mai multe ori, începînd cu 1848, de către burghezia romînă în frunte cu partidele sale. Țărănimea noastră muncitoare, cu ajutorul clasei muncitoare, în frunte cu Partidul Comunist a lichidat exploatarea moșierească. În lupta pentru înlăptuirea reformei agrare din 1944—1945 s-a încheiat alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, singura forță socială capabilă să ducă la lichidarea definitivă a exploatării omului de către om și la construirea societății socialiste.

Prin ajutorul permanent dat de către clasa muncitoare și statul democratic-popular în anii care au urmat înlăptuirii reformei agrare din 1944—1945 nivelul de trai material și cultural al țărănimii muncitoare a crescut considerabil. În anii puterii populare, convîngîndu-se de justetea politicii P.M.R. de transformare socialistă a agriculturii, marea majoritate a țărănimii noastre muncitoare a trecut pe baza liberului consimțămînt pe făgașul socialismului. Încă de anul trecut sectorul socialist din agricultură a devenit preponderent atît ca suprafață cit și ca producție marfă. Astăzi, sectorul socialist al agriculturii cuprinde peste 70% din suprafața arabilă a țării și din totalul familiilor țărănești. Aceste succese obținute justetea politicii P.M.R. de transformare socialistă a agriculturii, de întărire necontenită a alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, sub conducerea clasei muncitoare, pentru construirea socialismului în Republica Populară Romînă.

CONSTANTIN BĂRBULESCU

NEW YORK 19 (Agerpres). — TASS: In micul orașel liniștit Glankow, nu departe de New York, se odihnesc în prezent cei patru soldați sovietici a căror faptă eroică a emoționat întreaga lume. In urma convorbirilor cu acești tineri au devenit cunoscute amănuntele întâmplării pe care ziarele americane au calificat-o „minune” și care a demonstrat în fața întregii lumi înaltele calități morale ale oamenilor sovietici.

Cei patru tineri erau de cârmă pe bordul ambarcațiunii autopropulsate 36. In noaptea spre 17 ianuarie din partea mării s-a dezlănțuit o furtună cu vârtejuri de zăpadă. S-a pornit vijelia.

Pe insulă se aștepta în fiecare zi să sosească de pe continent un vapor și ambarcațiunile autopropulsate ale sergenților Ziganșin și P. Troiuk trebuiau să ia parte la descărcarea vaporului. La începutul uraganului ele erau ancorate în fața „geamandurii” la 250 metri de țarm.

La ora 8,30 dimineața s-a rupt parima de oțel cu care erau legate cele două ambarcațiuni între ele. Ambarcațiunea lui Troiuk a început să fie dusă spre centrul golfului. Prin eforturi uriașe echipajul ei a reușit să se apropie din nou de „geamandură” și să se fixeze de pupa ambarcațiunii 36.

Urganul se intensifică. Valurile uriașe aruncau cele două ambarcațiuni când într-o parte cind în alta. In scurt timp, s-a rupt parima de oțel care fixa ambarcațiunea lui Ziganșin de „geamandură”. Ziganșin a ordonat să se taie oțelul de capron care fixa ambarcațiunea lui de ambarcațiunea lui Troiuk. Cei doi comandanți s-au înțeles prin radio să meargă împreună și să iasă în centrul golfului însă din cauza piclei dense ei s-au rătăcit unul de altul și peste un timp oarecare s-a întrerupt legătura prin radio.

Sergentul Ziganșin a reușit să stabilească legătura cu țarmul. El a raportat comandamentului starea ambarcațiunii și locul unde se află. De pe țarm s-a ordonat menținerea legăturii prin radio din 15 în 15 minute.

La ora 6 seara a fost ruptă antena și legătura cu țarmul s-a întrerupt. Cu câteva zile înainte de aceasta Anatoli Lebetin, radistul ambarcațiunii s-a îmbolnăvit. Acum era mare nevoie de el.

Spre seară ambarcațiunea s-a acoperit cu un strat gros de gheață, au înghețat hainele de pe soldați. Stropi de apă sărată orbeau ochii. Tinerii luptau cu abnegație împotriva calamităților naturii. Mecanicii de motor Filip Poplavski și Ana-

tolii Kriucikovski își dădeau toată silința. Sergentul Ziganșin nu ridica mina de pe timonă. Soldatul Fedotov urmarea neîncetat acul compasului.

Combustibilul era pe terminate. Ziganșin a hotărât să salveze vasul făcându-l să eșueze pe malul nisipos al golfului. In ultimul moment însă în fața ambarcațiunii s-a ivit blocul de piatră al „Vulcanului draului” de pe sectorul stincos îngust al țarmului.

A fost nevoie să se continue căutarea unui bloc potrivit pentru debarcare. Un val uriaș a măturat de pe punte cărbunele și butoișul cu ulei pentru motor. Mecanicul F. Poplavski a raportat că combustibilul s-a terminat. Ambarcațiunea a început să fie purtată de valuri. Vântul a schimbat brusc direcția. La 17 ianuarie ora 10 seara ambarcațiunea a fost tirată în largul oceanului. Încercările de a restabili legătura prin radio cu țarmul au eșuat. Puntea inferioară, cala și motoarele au fost inundate cu apă ca gheața. Sleiele de luptă neîntrerupt timp de 20 de ore împotriva furtunii, marinarii se încălzeau pe rind lângă motoarele calde. Furtuna nu conținea. Din furtună nimănui nu i s-a făcut rău din cauza balansării turbate.

Numai în dimineața de 18 ianuarie sergentul Ziganșin ieșind pe punte și-a dat seama de cauza întreruperii legăturii vântul a rupt complet antena.

Cu multă greutate el a reușit să repare avaria. Au început să se audă semnalele slabe ale posturilor de radio japoneze. Legătura cu baza nu a putut fi însă restabilită. Curentul și vântul continuau să tirască ambarcațiunea în direcția sud-est.

Echipajul a hotărât să facă ordine pe vas. Inspecția făcută interiorului lui nu a fost liniștitoare. Sergentul Ziganșin a mobilizat la muncă întregul echipaj. A fost mult de lucru. Trebuia pompată apa afară, trebuiau uscate hainele și așternuturile, să se facă ordine pe puntea inferioară. Toate acestea trebuiau făcute în condițiile furtunii puternice care nu mai conținea.

Mari prejudicii au fost aduse rezervelor limitate de alimente. In timpul furtunii a fost răsturnat bidonul cu apă potabilă, pițnea, un kilogram de griș, șase pachete de ceai și trei pachete de cafea au fost îmbibate cu apă de mare. Tutunul s-a udat și el. Cele 12 kilograme de cartofi au fost mînjiți cu ulei. Apa sărată a ajuns și în bidonul de rezervă cu apă potabilă pentru motor. Au rămas neatînse numai 2 kilograme de conserve de carne și 1,5 kg. de grăsimi.

Numai în dimineața de 19 ia-

San Francisco. Soldații sovietici, primiți de primarul orașului, D. Christopher, care le înmînează cheile marelui oraș. De la stînga spre dreapta: A. Ziganșin, F. Poplavski, D. Christopher, I. Fedotov și A. Kriucikovski.

nuarie s-a reușit pentru prima oară să se prepare un dejun. Cartofii fierți aveau însă un gust puternic de ulei de mașină. Oamenii aveau însă în primul rind nevoie de somn.

Au fost introduse rații stricte la alimentele rămase. Oamenii nu mînceau în fiecare zi. In mod obișnuit se făcea o supă din câțiva cartofi, o lingură de griș și o lingură de conserve de carne. Supa era „sărată” cu apă de mare, întrucît întreaga rezervă de sare a pierit în timpul furtunii. La 27 ianuarie cu prilejul zilei de naștere a mecanicului Kriucikovski s-a făcut o excepție. Încălcîndu-se norma stabilită în supă s-au mai pus doi cartofi. Tovarășii l-au felicitat pe Anatoli care împlinise 21 de ani.

La 23 februarie prietenii s-au felicitat cu prilejul Zilei Armatei și Flotei Sovietice. Cei drept în această zi ei nu au luat masa. Pe bordul ambarcațiunii nu a mai rămas decît o lingură de griș și un cartof.

Cind s-a terminat apa potabilă din bidonul pentru motor, oamenii trebuiau să se mulțumească cu cîteva înghițituri de apă de ploaie pe zi. Ei au hotărît să facă supă din pielea cizmelor și a acordeonului. Solidul înlocuia grăsimi. Tinerii găseau puteri să facă și glume. Prietenia puternică dintre ostași a rezistat celor mai grele încercări.

In ziua de 2 martie Ziganșin a văzut trecînd prin apropiere o navă. Încercările echipajului de a atrage asupra lor atenția au eșuat. Valurile înalte ascundeau mereu ambarcațiunea joasă. In

noaptea de 6 martie în timpul unei furtuni Ziganșin a dat din nou alarma. La vreo zece mile de ambarcațiune trecea o navă bine iluminată. Marinarii sovietici au pus în funcțiune sirena de mîină, au făcut semne cu felinarul prins de butonul giruetei. Dar și această navă a fost curînd înghițită de întuneric.

Cind a doua zi Anatoli Kriucikovski a deschis ferăstruca l s-a părut că a văzut conturul unui vapor. In ultima săptămîină marinarilor slăbiți nu mai vedeau bine. In zare într-adevăr trecea o navă. Ea a dispărut înocet la orizont, petrecută de privirile celor patru membri ai echipajului. Ziua Poplavski și Fedotov s-au dus să se odihnească. Ziganșin și Kriucikovski au început să fiarbă „supă” din ultima cizmă și din rămășițele acordeonului. Masa era aproape gata cind Ziganșin a auzit zgomotul uniform al unui motor. Urcîndu-se pe punte el a văzut avioane care se roteau deasupra ambarcațiunii. De ambarcațiune s-a apropiat purtătorul de avioane american „Kearsarge”. De pe elicopter au fost coborîte pe ambarcațiune frînghii prevăzute cu curele de care să se poală prinde.

Marinarii americani i-au primit călduros pe ostașii sovietici. In dimineața de 15 martie marinarii eroi au sosit pe bordul purtătorului de avioane la San Francisco.

Cine sînt acești tineri cu care se mîndrește acum pe drept cuvînt întregul popor sovietic? A. Ziganșin — tractorist, F. Poplavski — tencuitor, A. Kriucikovski — lăcătuș, I. Fedotov — comandantul unei șalupe poștale de pe fluviul Amur. Toți aceștia au fost evidențiați la pregătirea politică și de luptă, au fost în repetate rînduri felicități pentru îndeplinirea exemplară a datoriei de ostaș.

In decembrie anul trecut întregul echipaj al ambarcațiunii nr. 36 a fost răsplătit de comandament cu cadouri valoroase pentru că a acționat cu pricepere și curaj salvîndu-și nava care a fost avariată. Pe bordul navei se aflau atunci 20 de pasageri, printre care șase copii.

...Din ferestrele camerelor confortabile ale vilei reprezentanței sovietice la O.N.U. din Glankow unde se odihnesc în prezent eroii se deschide perspectiva asupra unui parc frumos; soarele de primăvară luminează virfurile acoperite de zăpadă ale brazilor seculari. Totuși este confundat aici într-o liniște deplină.

In urmă a rămas foamea, nopțile nedormite, lupta deșertată dusă timp de șapte săptămîni împotriva stihiei dezlănțuite. Undeva la o depărtare de mii de mile se zbat valurile reci al Oceanului Pacific. Dar gândurile tinerilor sovietici se întorc mereu la tovarășii de armă, care apără în condiții grele hotarele maritime ale patriei.

„Ce planuri aveți?” — l-au întrebat ziaristii pe F. Poplavski. „Aș dori foarte mult să-mi văd mama și sora, a răspuns el. Imi închipui prin ce au trecut în acest timp. Și mai am o dorință: doresc să mă întorc din nou la tovarășii mei de pe Oceanul Pacific”.

Petre Pastor (întovărășit Chiocși-Cluj). „Cîntecul patriei” ne-a plăcut. Este un vibrant omagiu adus înfăptuirilor mărețe din patria noastră. Cităm versurile:

Frunză verde de cicoare
Am o țară ca o floare,
Frunză verde viorea
Cu drag și trăiești în ea.
Cît te uști în larg de zare
Numai fabrici și furnale.
Din Constanța-n Baia Mare
Nu vezi plîns nici suspinare,
Numai cînt de veselie
C-am scăpat de sărăcie
Uniți în gospodărie.
De la Iași la Hunedoara
Infloresce toată țara
Ca o mireasă gătită
Și de nuntă pregătită.

„Balada uzinei” e nepublicabilă. Ar fi fost mai bine dacă cele cuprinse în această poezie le-ați fi așternut pe hîrtie în proză. Ar fi ieșit o informație bună

Ion Stanciu (colectivist Gheja-Cluj). Din ultimile poezii trimise, am reținut doar „Mulțumesc partidului” din care cităm versurile:

Foaie verde măr creșc
N-am cuvinte să vorbesc
La partid să i mulțumesc
Pentru bine ce trăiesc.

Înainte, de demult
In chin mare am crescut
Ori încotro mă-ntorceam
Numai de necazuri dam,
Dar acuma-s fericit
Nu-s de nimica lipsit...

Restul poeziilor sînt nepublicabile.

Mioara Citan (întovărășită, Tg. Cărbunestii-Craiova). Intenția dv. e bună. Într-adevăr, ce-și poate propune mai bine un corespondent voluntar decît să redea, în scrisorile tri-

calitățile lui și atunci credem că veți reuși să realizați un material publicabil.

Alexandru N. Truică (învățător, Cîmpeni-Craiova). Bunele dv. intenții de a slăvi poetic viața nouă din patria noastră, deși laudabile, nu sînt deajuns. Trebuie să știți să redați în versuri încheiate ceea ce simțiți în poezia „Ieri și azi” trimisă spre publicare, n-ați reușit însă să faceți acest lucru. Atît în privința conținutului cît și a formei, ea păcătu-

portaje, schițe și povestiri. Dacă le vom găsi bune, le vom publica cu plăcere

Florin Manea (Vasilați-București). Poezia „Iazul în soare” scrisă în stil topircenian, e nereușită. Lipsește din ea firul călăuzitor. Imaginile sînt seci, plate. Celelalte sînt pasteluri statice, din care lipsește complet omul (vezi mai ales „Bitlanul”).

Grațian Juncaș (Cîmpulung Moldovenesc-Suceava). Varianta baladei „Grăia lui Novac” e nepublicabilă. Pasajele în plus față de cunoscuta baladă deja publicată se află în diferite alte variante. Trimiteti-ne folclor nou

Ion Cuzmir (Șanț-Cluj). Mai scrieți-ne. Ceea ce ne-ați trimis e prea puțin să ne putem face o părere despre posibilitățile dv

Tache Vasilache (Cindești-Bacău). Așteptăm materiale de la dv. Scrieți-ne în special informații și reportaje axate pe problemele din campania agricolă de primăvară.

N. Colceriu (Moșoștii Iași) Grîșă Gherghel (Galati). T. Damaschin (Brăila) Mihail Micle (Constanța). Eugenia Tașcău (Vișina-Pitești). N. Stoe (Sibiu). V-am răspuns prin poștă.

POȘTA REDACȚIEI

mise redacției, chipul omului nou, însuflețit de dorința fierbinte de a traduce în viață învățătura partidului. In reportajul dv., v-ați propus să înfățișați un astfel de om. N-ați reușit însă să i redați fizionomia morală. Prea simplist ați prezentat, mai ales conflictul dintre Constantin Murqu și soția sa. Încercați să redați mai bine frământările prin care a trecut Murqu în timpul ce i-a trebuit să se convingă de foloasele muncii în comun. Adănciți mai mult

ieșle mult. Nu e admis, bunăoară, ca într-o poezie de șase strofe să folosiți nu mai puțin de opt rime în „are”. De asemenea, în ea sînt și multe asonanțe supărătoare. (De pildă „multă” la dv. rimează cu „muncă”) Prea multe expresii bombastice. Mai scrieți-ne

Ștefan Ionescu (Aiud-Cluj). Pieseta „Convorbiri” am trimis-o la „Îndrumătorul cultural”. Noi nu publicăm astfel de materiale. Trimiteti-ne re-

VIZITA LUI N. S. HRUȘCIOV IN FRANȚA

În ziua de 23 martie a început vizita lui N.S. Hrușciiov în Franța. Așteptată cu multă nerăbdare de poporul francez și de către opinia publică mondială vizita tovarășului Hrușciiov este un eveniment de mare însemnătate pentru întărirea prieteniei franco-sovietice, pentru triumful păcii în lumea întreagă.

Poporul sovietic și cel francez sînt unile printr-o prietenie sinceră, sudată mai ales în anii celui de-al doilea război mondial. Singele celor mai buni fii ai patriei sovietice și ai Franței, vărsat pentru izbăvirea lumii de yuma fascistă, unește și va uni totdeauna cele două popoare. Deosebirea de orînduire socială nu poate constitui o piedică în calea stabilirii de relații bune, prietenești între cele două state. „În mod obiectiv, a spus N.S. Hrușciiov la cea de-a treia sesiune a Sovietului Suprem al U.R.S.S., interesele statelor noastre nu se ciocnesc nicăieri și firește nu poate fi considerat întimplător faptul că am fost aliați în cele două războaie mondiale. Firește că pozițiile tarilor noastre față de unele probleme exprimă o înțelegere

diferită a situației existente. Această deosebire nu este însă fundamentală și poate fi pe deplin înlăturată. Oamenii sovietici ar vrea să trăiască în pace și prietenie cu poporul francez. Ei doresc Franței prosperitate și măreție”.

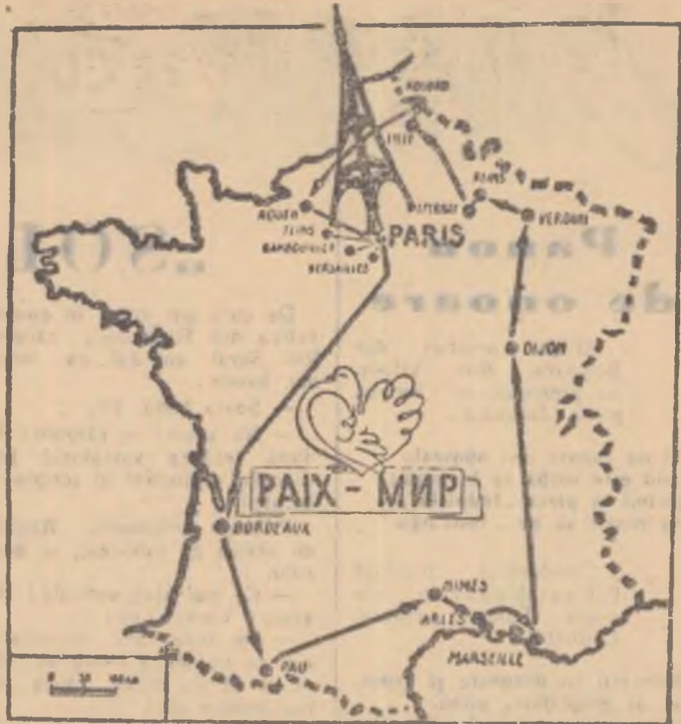
Intrevederea dintre N. S. Hrușciiov și De Gaulle este privită cu simpatie și speranțe crescînde de către opinia publică mondială. Vizita istorică a lui N.S. Hrușciiov în S.U.A. a fost o strălucită demonstrație a importanței pe care o pot avea pentru destinele lumii întregi contactele personale ale șefilor de guverne. Întărirea prieteniei dintre cele două mari puteri europene — Uniunea Sovietică și Franța — nu ar putea decît să contribuie la menținerea și consolidarea păcii în lumea întreagă.

Sentimentele prietenești ale poporului francez față de cel sovietic și-au găsit expresia în pregătirile sărbătorești pe care le-au făcut pentru a l întâmpina pe N. S. Hrușciiov așa cum se euvine unui mare oaspete, unui sol al păcii. Portretele lui N.S. Hrușciiov, broșurile despre viața

și activitatea sa s-au vîndut ca piinea caldă. Numeroase personalități din viața politică și culturală a Franței și-au exprimat bucuria și speranța cu privire la rodnicia convorbirilor dintre N.S. Hrușciiov și De Gaulle. Pe adresa Ambasadei U.R.S.S. din Franța au sosit zeci de scrisori, în care oamenii simpli din toate provinciile își exprimau admirația pentru activitatea neobosită a U.R.S.S. și a lui N.S. Hrușciiov personal în favoarea păcii. Nenumărate au fost invitațiile adresate lui N.S. Hrușciiov de a vizita diferite orașe și familii de oameni simpli. Pregătirile pentru primirea lui N.S. Hrușciiov au luat o asemenea amploare încît se poate spune că aproape întregul popor francez a luat parte la ele.

Vizita lui N.S. Hrușciiov în Franța se înscrie printre faptele minunate ale acestei primăveri, bogată în evenimente. Popoarele din lumea întreagă, a căror credință în izbăvirea lumii de calamitățile unui nou război este indestructibilă, o salută cu nădejdi sporite.

E. ABRAHAM

Cliseul reprezintă traseul definitiv al vizitei lui N. S. Hrușciiov în Franța. Acest traseu a fost astfel alcătuit, încît să rămînă destul timp pentru convorbiri diplomatice și întâlnirile cu oamenii politici francezi. Iată și câteva spicuiți din programul vizitei.

În ziua de 24 martie, după prima întâlnire cu oamenii de stat francezi, N. S. Hrușciiov va fi primit la Hotel de Ville, unde a fost proclamată Comuna. În ziua de 25 martie premierul sovietic se va duce în strada Marie Rose Nr. 4, o casă modestă, amenajată acum ca muzeu, unde a locuit între 1909—1912, marele Lenin. Marți, 29 martie, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. va vizita cîmpiile de luptă din timpul celui de-al doilea război mondial. Miercuri, 30 martie, premierul sovietic va vizita mai multe uzine textile în regiunea Lille, iar vineri va fi invitatul generalului De Gaulle, la castelul prezidențial de la Rambouillet. Intrevederea lor va fi întreruptă de vizita la uzinele Renault de la Flins, unde N. S. Hrușciiov va primi în dar una dintre mașinile produse aici.

Convorbirile celor doi oameni de stat vor lua sfîrșit sîmbătă, 2 aprilie, iar duminică 3 aprilie, N. S. Hrușciiov va lua avionul spre Moscova.

GENEVA: noile propuneri sovietice în problema încetării experiențelor cu arme nucleare

Pe măsură ce înaintează lucrările Conferinței celor 10 state pentru dezarmare, devine tot mai evidentă superioritatea programului sovietic de dezarmare generală și totală față de cel occidental intitulat pompos „Plan de dezarmare generală și cuprinzătoare”. Planul sovietic este un plan radical și realist, care prevede înlăturarea totalității măsurilor pentru dezarmare generală și totală în trei etape, în cursul unei perioade de patru ani sub un control internațional corespunzător.

În ce privește planul occidental, el este astfel alcătuit încît să lase porți și porțițe pentru continuarea cursei înarmării, a experiențelor nucleare, a menținerii de baze militare pe teritorii străine. Neprecizînd niciodată, planul occidental tinde să amîne la infinit rezolvarea problemei dezarmării. Chiar și zărele occidentale sînt sighe să recunoască inconsistența acestui plan. Observatorul Chalmers Roberts, vorbind despre insuficiențele planului occidental, (în ziarul american „Washington Post and Times Herald”) arăta că aici sînt puse laolaltă vechi propuneri prezentate în diferite perioade de Statele Unite, Anglia și Franța și semnale acum și de Canada și Italia și aprobate

de Germania occidentală. De fapt, planul occidental nu a reușit să depășească vechiul punct de vedere care a dus nu o dată tratativele în impas, acela al controlului fără dezarmare. Răspunzînd la întrebarea: „Ce părere aveți despre faptul că planul occidental nu prevede termene?”, pusă în cadrul conferinței de presă de la Palatul Națiunilor, V. Zorin, șeful delegației sovietice, a arătat că un asemenea document nici nu poate fi considerat plan, ci doar o invitație la tratative fără sfîrșit.

Mult interes a stîrnit la Conferință și cuvîntarea delegatului nostru, tov. Eduard Mezincescu. În ședința din ziua de 18 martie, „Statele socialiste, îmi permit să reamintesc — a spus tov. Mezincescu — s-au pronunțat totdeauna în favoarea dezarmării nucleare. Dezarmarea nucleară face parte integrantă din planul de dezarmare generală și totală prezentat de Uniunea Sovietică și sprijinit de toate țările socialiste”.

Dînd dovadă și de astă dată de bunăvoință, delegația sovietică la conferința tripartită de la Geneva a venit cu o nouă propunere privind încetarea experiențelor cu arme nucleare. Întrucît Statele Unite și Anglia au transformat într-o piedică

serioasă problema așa-numitului plafon în domeniul detectării și identificării exploziilor nucleare subterane, guvernul Uniunii Sovietice propune, să se încheie un tratat cu privire la încetarea tuturor experiențelor cu arma nucleară în atmosferă și în oceane, în spațiul cosmic și a tuturor experiențelor subterane care provoacă oscilații seismice cu un plafon seismic de 4,75 unități convenționale și mai mare. Guvernul sovietic este gata să accepte propunerea S.U.A. privitoare la înlăturarea unui program de cercetări și experimentări comune de către Uniunea Sovietică S.U.A. și Anglia, avîndu-se în vedere că toți participanții la tratat să-și asume simultan obligația de a nu efectua în decursul acestei perioade nici o experiență cu arma nucleară care să provoace oscilații seismice cu un plafon seismic de 4,75 unități convenționale sau mai mic.

Caracterul constructiv al noii propuneri sovietice este alfit de evident încît chiar și agenția americană U.P.I., a fost nevoită să recunoască că aceasta constituie „o acțiune surprinzătoare care ar putea avea o contribuție însemnată pentru lichidarea impasului în care se află tratativele Est-Vest în problema dezarmării...”

ADENAUER: — Mi-e imposibil să-mi modific poziția! Nu pot să-mi scoț mîințele!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Domnul Adenauer are dureri de cap

Conrad Adenauer a întreprins o călătorie la Washington, cu intenția vădită de a-l convinge pe președintele Eisenhower ca nu cumva acesta să fie de acord cu ceva care ar putea să ducă la destinderea încordării internaționale și, mai ales, să nu accepte vreo schimbare în problema Berlinului și în problema germană.

„Conferința la nivel înalt, care va avea loc în primăvara aceasta la Paris, îmi provoacă deseori dureri de cap” — a de-

DE SCURT

● Guvernul sovietic a transmis în dar guvernului Indiei clădirea pavilionului sovietic, un teatru în aer liber și o serie de alte localuri construite pe teritoriul pavilionului sovietic de la Expoziția agricolă internațională care s-a închis recent la Delhi.

● La Pekin a avut loc un miting de masă al reprezentanților organizațiilor de masă din capitala Chinei în sprijinul popoarelor din America Latină. La miting au participat Ciu En-lai, Cen I. Go Mo-jo și alți conducători ai R. P. Chineze.

● În dimineața zilei de 19 martie Manolis Glezos a fost transportat în secret de autorități din închisoarea „Averoff” din Atena la Pireu și de acolo cu vaporul la o închisoare din insula Corfu.

Transferarea lui Glezos într-o îndepărtată închisoare medie-

vală din insula Corfu urmează să îngreuneze lupta opiniei publice și a lui M. Glezos însuși pentru eliberarea sa.

● După cum anunță agenția China Nouă, guvernele R.P. Chineze și Indiei au căzut de acord ca între 19 și 25 aprilie Ciu En-lai premierul Consiliului de Stat al R.P. Chineze, să facă o vizită de 7 zile la Delhi și să se întâlnească cu primul ministru al Republicii India, Nehru.

● Frontul național iordanian a dat recent publicității un apel adresat tuturor partidelor politice, organizațiilor, ziarelor democratice, tuturor forțelor democratice și tuturor oamenilor cinstiți din întreaga lume pe care îi cheamă să sprijine lupta poporului iordanian împotriva terorii sălbatice la care sînt supuși patrioții iordanieni.

● Primul ministru J. Nehru a primit la reședința sa grupul de artiști romîni care face un turneu în India, precum și pe ambasadorul R.P. Romine în India, N. Cloroiu. Nehru a felicitat pe artiștii romîni pentru măiestria lor.

● În Sala Galeriei de artă națională slovacă din Bratislava a avut loc la 21 martie deschiderea festivă a Expoziției de artă plastică rominească.

● Mai mulți africani și polițiști au fost răniți în cursul unei ciocniri care a avut loc ieri lîngă Iohanesburg, în Uniunea sud-africană între un grup de 2.000 africani și poliție. Turburările au izbucnit în cursul unei manifestații de protest a africanilor împotriva legilor rasiste care-i obligă să poarte asupra lor documente speciale de identitate.

E. MARTON

